



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 531/2011-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. novembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. J. J., správcu konkurznej podstaty úpadcu B., a. s., B., zastúpeného advokátkou JUDr. D. H., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 M ObdoV/6/2011 z 18. júla 2011 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť JUDr. J. J., správcu konkurznej podstaty úpadcu B., a. s., **o d m i e t a** pre zjavnú neopodstatnenosť.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. augusta 2011 doručená sťažnosť JUDr. J. J. (ďalej len „sťažovateľ“), správcu konkurznej podstaty úpadcu B., a. s., B. (ďalej len „úpadca“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 M Obdo V/6/2011 z 18. júla 2011.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cb 342/01 sa sťažovateľ ako správca konkurznej podstaty úpadcu žalobou podanou Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) 17. apríla 2001 domáhal proti obchodnej spoločnosti S., a. s., B. (ďalej len „žalovaný“), určenia, že mandátne zmluvy uzavreté (10. mája 1996 a 16. augusta 1996) medzi žalovaným a úpadcom sú voči konkurzným veriteľom úpadcu neúčinné, a zároveň sa domáhal uloženia povinnosti žalovanému vrátiť do konkurznej podstaty úpadcu sumu 10 000 000 Sk s príslušenstvom. Krajský súd rozsudkom č. k. 7 Cb 342/01-154 zo 16. októbra 2008 žalobe sťažovateľa v plnom rozsahu vyhovel.

Na základe odvolania žalovaného najvyšší súd ako súd odvolací rozsudkom č. k. 4 Obo/10/09-174 z 19. januára 2010 rozsudok krajského súdu č. k. 7 Cb 342/01-154 zo 16. októbra 2008 v odvolaní napadnutej časti ako vecne správny potvrdil (tento rozsudok najvyššieho súdu nadobudol právoplatnosť 19. marca 2010).

Následne na základe podnetu žalovaného podal generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) proti rozsudku najvyššieho súdu č. k. 4 Obo/10/09-174 z 19. januára 2010 mimoriadne dovolanie, pričom súčasne s poukazom na ustanovenie § 243ha ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) navrhol odklad jeho vykonateľnosti.

Najvyšší súd o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora rozhodol rozsudkom sp. zn. 1 M ObdoV/7/2010 z 24. júna 2010, ktorým rozsudok najvyššieho súdu č. k. 4 Obo/10/09-174 z 19. januára 2010 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 7 Cb/342/2001-154 zo 16. októbra 2008 zmenil tak, že žalobu sťažovateľa zamietol.

Sťažovateľ však proti právoplatnému rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 M ObdoV/7/2010 z 24. júna 2010 podal sťažnosť ústavnému súdu, o ktorej rozhodol ústavný súd nálezom č. k. III. ÚS 20/2011-50 z 29. marca 2011 tak, že označeným rozsudkom najvyššieho súdu vydaným v konaní o mimoriadnom dovolaní bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom ústavný súd súčasne tento rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 M ObdoV/7/2010 z 24. júna 2010 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v dôsledku čoho sa konanie opätovne dostalo do štádia konania o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora.

Následne najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 M ObdoV/6/2011 z 18. júla 2011 rozhodol tak, že odkladá vykonateľnosť rozsudku najvyššieho súdu č. k. 4 Obo 10/2009-174 z 19. januára 2010 vydaného v odvolacom konaní, a to až do rozhodnutia o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora.

Podľa sťažovateľa je rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1 M ObdoV/6/2011 z 18. júla 2011 o odklade vykonateľnosti rozhodnutia najvyššieho súdu vydaného v odvolacom konaní nezákonné, pretože najvyšší súd toto rozhodnutie prijal podľa sťažovateľa po uplynutí zákonnej jednoročnej lehoty na jeho prijatie upravenej v § 243ha ods. 2 písm. b) OSP, čím malo byť podľa neho porušené jeho základné právo, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

*«... Mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora spolu s návrhom na odklad vykonateľnosti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obo 10/2009 z 19. januára 2010 bolo najvyššiemu súdu doručené 14. mája 2010. Návrh generálneho prokurátora na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia najvyšší (dovolací) súd nezamietol, keďže ústavný súd zrušil rozhodnutie najvyššieho (dovolacieho) súdu sp. zn. 1 M Obdo V/7/2010 z 24. júna 2010 a vec mu vrátil na ďalšie konanie, možno konštatovať, že o mimoriadnom dovolaní nebolo dosiaľ právoplatne rozhodnuté. Účinky návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia, ktorý podal generálny prokurátor spolu s mimoriadnym*

dovolaním 14. mája 2010 však aj napriek tomu pominuli, pretože to vyplýva z § 243ha ods. 2 písm. b) OSP, podľa ktorého tieto účinky zanikajú najneskôr uplynutím jedného roka od doručenia mimoriadneho dovolania, ak dovolací súd nerozhodne o predĺžení lehoty.

Podľa vedomostí sťažovateľa najvyšší súd nerozhodol o predĺžení tejto lehoty, ale aj napriek tomu z nepochopiteľných dôvodov uznesením sp. zn. 1 M Obdo V/6/2011 z 18. júla 2011 odložil vykonateľnosť rozsudku najvyššieho (odvolacieho) súdu sp. zn. 4 Obo 10/2009 z 19. januára 2010.

Uvedeným postupom a uznesením najvyšší súd flagrantným spôsobom porušil zákon. Podľa právneho názoru sťažovateľa najvyšší súd už nemohol rozhodnúť o odložení vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia, pretože 14. mája 2011 uplynula ročná zákonná lehota v rámci ktorej tak mohol urobiť, pričom sťažovateľ nemá vedomosť o tom, aby najvyšší súd rozhodol o predĺžení tejto ročnej lehoty. Aj napriek tomu najvyšší súd 18. júla 2011, teda po vyše dvoch mesiacoch od uplynutia lehoty, o odložení vykonateľnosti rozhodol.

Za absurdné a nezákonné sťažovateľ považuje aj tú okolnosť, že najvyšší súd rozhodol o odklade vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia na návrh žalovaného. Pritom aktívne legitimovaným subjektom na podanie mimoriadneho dovolania, a tým aj na podanie návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia je v zmysle § 243ha ods. 1 OSP len generálny prokurátor, a nie žalovaný. Žalovanému takéto právo v konaní o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora nepatrí a ani mu nevyplýva zo žiadneho ustanovenia OSP.

Navyše najvyšší súd v odôvodnení namietaného uznesenia konštatoval, že o odklade vykonateľnosti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obo 10/2009 z 19. januára 2010 rozhodol na základe § 243 OSP. Pritom podľa § 243i ods. 2 OSP v konaní o mimoriadnom dovolaní platia primerane ustanovenia o konaní na dovolacom súde (§ 242 až 243d), ak tento zákon neustanovuje niečo iné. A práve tento zákon v ustanoveniach pojednávajúcich o konaní o mimoriadnom dovolaní stanovoval niečo iné (odlišné a špeciálne ako v prípade konania na dovolacom súde), a teda zánik účinkov návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia, ku ktorému dochádza najneskôr po uplynutí jedného roka od doručenia mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora, ak najvyšší súd nerozhodne o predĺžení lehoty. O predĺžení lehoty pritom nebolo rozhodnuté a jednoročná lehota

*uplynula 14. mája 2011 a aj napriek tomu najvyšší súd o odklade vykonateľnosti rozhodol 18. júla 2011*

*Z uvedeného vyplýva, že najvyšší súd v uznesení sp. zn. 1 M Obdo V/6/2001 z 18. júla 2011 svojvoľne a zjavne v rozpore so zákonom aplikoval § 243 OSP v konaní o mimoriadnom dovolaní, aj keď OSP v § 243i ods. 2 výslovne stanovuje, že toto ustanovenie o konaní na dovolacom súde sa primerane uplatní aj v konaní o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora, ale len za predpokladu, že OSP nestanovuje niečo iné. K tomu, že zákon stanovoval niečo iné, sa sťažovateľ už vyjadril.*

*Pozornosti sťažovateľa zároveň neuniklo, že najvyšší súd v snahe zakryť všetky svoje „prešľapy“, ktorých sa pri rozhodnutí sp. zn. 1 M Obdo V/6/2011 z 18. júla 2011 dopustil, vo výroku tohto uznesenia uviedol, že vykonateľnosť označeného rozsudku odložil do „rozhodnutia o dovolaní“. Ako je zrejmé, najvyšší súd v danom prípade nerozhodoval o dovolaní, ktoré podáva účastník konania, ale rozhodoval o mimoriadnom dovolaní podanom generálnym prokurátorom.*

*Do dispozičnej sféry sťažovateľa sa dostala písomnosť Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. VI/2 Pz 193/10-27 zo 7. júla 2011, z obsahu ktorej vyplýva, že „návrh na odklad vykonateľnosti bol súčasne s mimoriadnym dovolaním podaný Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 14. mája 2010, o tomto návrhu nebolo zatiaľ rozhodnuté. Znamená to, že účinky odkladu vykonateľnosti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. januára 2010 č. k. 4 Obo 10/2009-174, ktoré nastali podaním návrhu na odklad vykonateľnosti, už pominuli vzhľadom na ustanovenie § 243ha ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku...»*

*Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:*

*„1. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 M Obdo V/6/2011 z 18. júla 2011 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.*

*2. Uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 M Obdo V/6/2011 z 18. júla 2011 sa zrušuje.*

*3. Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadost'učinenie v sume 5 000 Eur, ktoré mu je najvyšší súd povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.*

*4. Najvyšší súd je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia v sume 314,18 Eur (dva úkony právnej služby po 123,50 Eur, t. j. prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti, dvakrát režijný paušál po 7,41 Eur + príslušná sadzba DPH... na účet právnej zástupkyne JUDr. D. H... do jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu.“*

## II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania ústavného súdu je preskúmanie, či namietaným rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 1 M ObdoV/6/2011 z 18. júla 2011 bolo porušené základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru, k porušeniu ktorých malo dôjsť tým, že najvyšší súd prijal napadnuté rozhodnutie

po uplynutí zákonnej jednoročnej lehoty od doručenia mimoriadneho dovolania najvyššiemu súdu v zmysle ustanovenia § 243ha ods. 2 písm. b) OSP (**bod A**). Súčasne k porušeniu označených práv malo podľa sťažovateľa dôjsť aj tým, že najvyšší súd na toto rozhodnutie nesprávne aplikoval ustanovenie § 243 OSP aj napriek tomu, že podľa § 243i ods. 2 OSP sa v konaní o mimoriadnom dovolaní môže uplatniť § 243 OSP upravujúci postup v dovolacom konaní iba v prípade, ak by Občiansky súdny poriadok nemal špeciálne ustanovenie pre konanie o mimoriadnom dovolaní, pričom v danom prípade bol týmto špeciálnym ustanovením § 243ha OSP (**bod B**). Okrem tohto sťažovateľ namieta, že napádané rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorým odložil vykonateľnosť odvolacieho rozhodnutia najvyššieho súdu, bolo vydané na návrh žalovaného, ktorý v konaní o mimoriadnom dovolaní nie je aktívne procesne legitimovaný (**bod C**), a napokon sťažovateľ namieta aj výrokovú časť sťažnosťou napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, v ktorej najvyšší súd nesprávne uviedol, že „... odkladá vykonateľnosť... do rozhodnutia o dovolaní“, pričom správne malo byť uvedené, že odkladá vykonateľnosť do rozhodnutia o mimoriadnom dovolaní (**bod D**).

Ústavný súd v súvislosti so sťažovateľom napádaným rozhodnutím najvyššieho súdu v prvom rade osobitne podotýka, že posúdenie podmienok na vydanie predbežného procesného rozhodnutia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ústavný súd preto ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) sa spravidla nepovažuje za oprávneného zasahovať do predbežných rozhodnutí, keďže nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov, a okrem toho ide o rozhodnutia, ktoré do práv a povinností účastníkov konania nezasahujú konečným spôsobom (IV. ÚS 82/09). Ústavný súd posudzuje problematiku predbežných procesných rozhodnutí zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k ich zrušeniu pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí predbežnej povahy všeobecných súdov iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu.

Avšak aj v konaní o predbežnom rozhodnutí musia byť rešpektované minimálne požiadavky zodpovedajúce princípom spravodlivého procesu, resp. základnému právu na

súdnu ochranu. A teda aj procesné rozhodnutie o odklade vykonateľnosti mimoriadnym dovolaním napadnutého rozhodnutia musí mať rovnako, ako aj iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť odôvodnené.

Najvyšší súd sťažnosťou napadnuté uznesenie odôvodnil takto:

*„V prejednávanej veci generálny prokurátor Slovenskej republiky podal mimoriadne dovolanie proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. januára 2010 č. k. 4 Obo 10/2009-174, ktorým žiadal zrušiť napadnutý rozsudok a poukazom na ustanovenie § 243ha ods. 1 O. s. p. navrhol odklad vykonateľnosti rozhodnutia.*

*Dovolací súd rozhodol o mimoriadnom dovolaní rozsudkom z 24. júna 2010 č. k. 1 MObdov 7/2010-256.*

*Nálezom ústavného súdu Slovenskej republiky z 29. marca 2011, III.ÚS 20/2011-50, bol rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. júna 2010 č. k. 1 MObdov 7/2010-256 zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Z uvedeného vyplýva, že dovolací súd musí znovu rozhodnúť o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora. Aby nebol zmarený účinok rozhodnutia súdu o mimoriadnom opravnom prostriedku vykonaním exekúcie súdnym exekútorom, dovolací súd podľa § 243 O. s. p. rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozhodnutia.“*

**A.** Ako už bolo uvedené, sťažovateľ namieta najmä to, že v konaní o mimoriadnom dovolaní nie je prípustný odklad výkonu mimoriadnym dovolaním napadnutého rozhodnutia po uplynutí lehoty v zmysle § 243ha ods. 2 písm. b) OSP, pričom táto lehota podľa sťažovateľa už v danom prípade medzičasom uplynula.

Podľa § 243ha ods. 1 OSP ak generálny prokurátor podá mimoriadne dovolanie a súčasne s podaním mimoriadneho dovolania navrhne odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia, odkladá sa doručením mimoriadneho dovolania dovolaciemu súdu vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 243ha ods. 2 OSP účinky odkladu vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia zanikajú:

a) zamietnutím návrhu generálneho prokurátora na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia dovolacím súdom, alebo

b) rozhodnutím o mimoriadnom dovolaní, najneskôr však uplynutím jedného roka od doručenia mimoriadneho dovolania dovolaciemu súdu, ak dovolací súd nerozhodne o predĺžení tejto lehoty.

V súvislosti s uvedeným ústavný súd uvádza, že aj keď pri podaní mimoriadneho dovolania, ktoré bolo najvyššiemu súdu doručené 14. mája 2010, generálny prokurátor súčasne navrhol odklad vykonateľnosti rozsudku najvyššieho súdu č. k. 4 Obo 10/2009-174 z 19. januára 2010, nadobudnutím právoplatnosti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 M ObdoV/7/2010 z 24. júna 2010 o tomto mimoriadnom dovolaní, t. j. 9. júla 2010, účinky odkladu vykonateľnosti zanikli, avšak následne nadobudnutím právoplatnosti nálezu ústavného súdu č. k. III. ÚS 20/2011-50 z 29. marca 2011, t. j. 4. mája 2011, o zrušení tohto rozsudku najvyššieho súdu sa v danej veci obnovil procesný stav, aký bol pred meritórnym rozhodnutím najvyššieho súdu o mimoriadnom dovolaní.

Ústavný súd tu predovšetkým poukazuje na tú skutočnosť, že v čase nadobudnutia právoplatnosti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 M ObdoV/7/2010 z 24. júna 2010 o mimoriadnom dovolaní, t. j. 9. júla 2010, z jednoročnej lehoty na zánik účinkov odkladu mimoriadnym dovolaním napadnutého rozhodnutia počítanej od 14. mája 2010 (t. j. od doručenia mimoriadneho dovolania najvyššiemu súdu) uplynul iba 1 mesiac a 25 dní, pričom v období od 9. júla 2010 do nadobudnutia právoplatnosti nálezu ústavného súdu č. k. III. ÚS 20/2011-50 z 29. marca 2011, t. j. do 4. mája 2011, táto zákonná lehota objektívne nemohla plynúť, resp. uplynúť.

Vzhľadom na to, že jednoročná zákonná lehota na zánik účinkov odkladu mimoriadnym dovolaním napadnutého rozhodnutia, v danom prípade počítaná od 14. mája 2010, v období od 9. júla 2010 do 4. mája 2011 neplynula, čo znamená, že ani nemohla uplynúť (minúť sa), podľa názoru ústavného súdu, keď najvyšší súd s poukazom na

ustanovenie § 243i ods. 2 OSP za primeraného použitia ustanovenia § 243 OSP rozhodol o odklade vykonateľnosti mimoriadnym dovolaním napadnutého rozsudku najvyššieho súdu č. k. 4 Obo 10/2009-174 z 19. januára 2010, a nie o predĺžení jednoročnej lehoty (ktorá ešte neuplynula) na zánik účinkov jeho odkladu v zmysle ustanovenia § 243ha ods. 2 písm. b) OSP, toto rozhodnutie možno považovať za ústavne udržateľné. Uvedené potvrdzuje, a je v súlade aj so skutočnosťou, že účel a význam procesného rozhodnutia o „predĺžení lehoty“ na rozhodnutie o odklade vykonateľnosti mimoriadnym dovolaním napadnutého rozhodnutia, ako aj účel a význam procesného rozhodnutia o „odklade vykonateľnosti“ mimoriadnym opravným prostriedkom napadnutého rozhodnutia je identický a spočíva v dočasnom vylúčení účinkov mimoriadnym opravným prostriedkom napadnutého rozhodnutia. Okrem tohto aj vzhľadom na to, že tak rozhodnutie o odklade vykonateľnosti, ako ani rozhodnutie o predĺžení lehoty na zánik účinkov odkladu sa neviaže na splnenie žiadnych ďalších osobitných zákonných podmienok, ústavný súd považuje sťažnosťou napadnuté rozhodnutie za ústavne konformné.

Uvedené platí o to viac, že ustanovenie § 243ha ods. 2 písm. b) OSP umožňuje predĺženie zákonnej jednoročnej lehoty na zánik účinkov odkladu mimoriadnym dovolaním napadnutého rozhodnutia bez akéhokoľvek časového obmedzenia.

**B.** Pokiaľ ide o ďalšiu námietku sťažovateľa, je potrebné podotknúť, že ustanovenie § 243i ods. 2 OSP síce pripúšťa primerané použitie ustanovení § 242 až § 243d OSP o dovolaní aj v konaní o mimoriadnom dovolaní v prípade neexistencie špeciálneho ustanovenia pre konanie o mimoriadnom dovolaní, avšak ústavný súd na rozdiel od sťažovateľa nie je toho názoru, že by v rámci konania o mimoriadnom dovolaní nemohlo ústavno-právne obstať použitie ustanovenia § 243 OSP, ktoré zjavne neviaže rozhodnutie o odklade dovolaním napadnutého rozhodnutia na návrh, resp. podľa ktorého dovolací súd môže odložiť výkon dovolaním napadnutého rozhodnutia aj ex offo.

Podľa § 243i ods. 2 OSP v konaní o mimoriadnom dovolaní platia primerane ustanovenia o konaní na dovolacom súde (§ 242 až § 243d), ak tento zákon neustanovuje niečo iné.

Podľa § 243 OSP pred rozhodnutím o dovolaní môže súd, ktorý o ňom má rozhodnúť, odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia.

Ústavný súd nepovažuje subsidiárnu aplikáciu ustanovenia § 243 OSP v rámci konania o mimoriadnom dovolaní za takú, ktorá by bola v rozpore so zmyslom a účelom ustanovení § 243ha ods. 1 a 2 OSP.

C. Sťažovateľ ďalej namieta, že sťažnosťou napadnutým uznesením najvyšší súd rozhodol o odklade vykonateľnosti rozsudku najvyššieho súdu č. k. 4 Obo 10/2009-174 z 19. januára 2010 na základe návrhu žalovaného, ktorý nie je procesne legitimovaný ani na podanie mimoriadneho dovolania, ako ani na podanie návrhu na odklad vykonateľnosti mimoriadnym dovolaním napadnutého rozhodnutia.

V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že generálny prokurátor už v podanom mimoriadnom dovolaní navrhol odklad vykonateľnosti ním napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, pričom ústavný súd nezistil, že by bol generálny prokurátor tento svoj návrh neskôr vzal späť, prípadne dal najvyššiemu súdu inak najavo, že na tomto svojom návrhu už netrvá, nemožno to vyvodit' ani z obsahu listu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VI/2 Pz 193/10-27 zo 7. júla 2011 adresovaného sťažovateľovi, resp. jeho zástupcovi, v závere ktorého sa uvádza: „... *Vašu žiadosť o späťvzatie mimoriadneho dovolania o späťvzatie návrhu na odklad vykonateľnosti odkladám. O mimoriadnom dovolaní rozhodne Najvyšší súd Slovenskej republiky.*“, a teda tento návrh generálneho prokurátora nijako „neodpadol“, preto pokiaľ najvyšší súd sťažnosťou napadnutým uznesením odložil vykonateľnosť rozsudku najvyššieho súdu č. k. 4 Obo 10/2009-174 z 19. januára 2010, nemožno toto jeho uznesenie považovať z tohto dôvodu za arbitrárne.

Na tomto závere nič nemení ani to, že najvyšší súd o odklade vykonateľnosti mimoriadnym dovolaním napadnutého rozhodnutia rozhodol „na návrh“ – podnet žalovaného.

**D.** Pokiaľ sťažovateľ namieta, že najvyšší súd vo výrokovej časti sťažnosťou napadnutého uznesenia uviedol, že mimoriadnym dovolaním napadnutý rozsudok najvyššieho súdu č. k. 4 Obo 10/2009-174 z 19. januára 2010 „... odkladá do rozhodnutia o dovolaní ...“, a nie do rozhodnutia o mimoriadnom dovolaní, ústavný súd vyslovuje svoje presvedčenie, že vzhľadom na označenie veci v záhlaví sťažnosťou napadnutého uznesenia, ako aj na ostatnú časť jeho výroku a odôvodnenia nemožno mať žiadne pochybnosti o tom, že výkon mimoriadnym dovolaním napadnutého rozsudku sa odkladá do rozhodnutia o mimoriadnom dovolaní a že v danom prípade ide iba o chybu v písaní, ktorú možno na podnet sťažovateľa odstrániť (§ 164 OSP).

Vzhľadom na uvedené závery ústavný súd nezistil, že by relevancia námietok sťažovateľa smerujúcich proti namietanému uzneseniu najvyššieho súdu v kontexte posúdenia možného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru umožnila dospieť k záveru o pochybení takej intenzity, ktoré by odôvodňovalo vyslovenie porušenia uvedených práv a v nadväznosti na to aj zrušenie namietaného uznesenia.

Ústavný súd napokon dodáva, že predpokladom na záver o porušení základných práv a slobôd je iba také ich porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstránitel'né v činnosti súdu pred začatím konania alebo v konaní o veci samej (§ 74 a nasl. a § 102 OSP), resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku v spojitosti s predbežnými procesnými rozhodnutiami. V kontexte daného prípadu je však takýmto procesným prostriedkom meritórne rozhodnutie o mimoriadnom dovolaní.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľa už pri jej predbežnom prerokovaní odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Z dôvodu odmietnutia sťažnosti ako celku ústavný súd o návrhu sťažovateľa, ktorý s poukazom na ustanovenie § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde žiadal o odloženie

vykonateľnosti sťažnosťou napadnutého uznesenia dočasným opatrením do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, nerozhodoval.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia ako aj o trovách tohto konania sú viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti nezaoberal.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. novembra 2011